Tipuri de relaţii subordonatoare dintre cuvinte în limba română

Alexandru DÎRUL

Pentru ca limba să-şi poată îndeplini sarcina sa de a reda o anumită informaţie despre un fenomen, despre un fapt din lumea reală e nevoie nu numai de anumite unităţi lexicale prin care ar fi numite obiecte, calităţi, acţiuni, ci se impune şi ca acestea să fie corelate între ele într-un anumit mod, în conformitate cu mecanismul combinatoric, propriu limbii date. Aceasta se manifestă în faptul că unităţile lexicale apar în construcţii comunicative de obicei nu în forma lor nominativă, ci însoţite de anumiţi indici prin care este marcată funcţia fiecăruia din elementele plasate în şirul liniar al vorbirii. Faptul că vorbirea poartă caracter liniar impune limbii necesitatea de a crea un anumit mecanism, de obicei destul de complex (a se vedea: Coccıop, p. 103, 155) cu ajutorul căruia unităţile nominative pot fi transformate în unităţi comunicative. De bună seamă, un fenomen, un eveniment prins cu privirea de vorbitor nu poate fi redat prin vorbire ca un tot, aşa cum s-ar face aceasta printr-un tablou, printr-o fotografie, printr-un film mut, unde totul se prezintă ca ceva integral. În virtutea caracterului liniar al vorbirii cuvintele prin care sunt numite obiecte, calităţi, acţiuni urmează să fie înlănţuite într-o unitate comunicativă. Însă o înşirare la întâmplare a cuvintelor prin care sunt reflectate diferite aspecte ale tabloului fixat cu privirea se va dovedi a fi insuficientă. Se impune necesitatea ca la înlănţuirea unităţilor lexicale în cauză să se respecte o anumită ordine, o anumită ierarhie conform rangului statutar al acestora în tablou, conform importanţei lor pentru redarea informaţiei scontate.

În scopul reflectării raporturilor dintre obiectele, noţiunile, caracteristicile numite de cuvintele autosemantice, pentru consemnarea relaţiilor de dependenţă dintre acestea, sunt folosite, paralel cu ordinea cuvintelor, o serie de mijloace morfematice, aglutinate sau izolate, care servesc concomitent drept semne ale raporturilor şi, deci, a funcţiilor îndeplinite de acestea.

De altfel, expresiile terminologice *legătură de subordonare*, *legătură de dependenţă* sunt raportate, în apariţia lor, la aspectul formal al îmbinării cuvintelor, deşi ele sunt motivate şi de semnificaţia de conţinut a acestora. Căci, de bună seamă, în îmbinarea *câine rău*, de exemplu, adjectivul (*rău*) prin forma sa demonstrează faptul că se supune, se acomodează substantivului, acordându-se în număr (singular) şi în gen (masculin) cu acesta. Totodată, adjectivul fiind lipsit de autosuficienţă semantică şi funcţională (adică nefiind folosit singur, ci doar în îmbinare) îşi află sprijin în substantiv prin mijlocirea căruia îşi actualizează sensul, devenind, în felul acesta, dependent de el. În parte, spre deosebire de îmbinarea citată (*câine rău*) în care adjectivul *rău* are sensul de ‘feroce’, ‘neîmblânzit’, în îmbinare cu alte substantive capătă alte înţelesuri, ca de exemplu: “greşit’, ‘incorect’ (*deprinderi rele*), ‘apăsător’, ‘chinuit’ (*trai rău*), ‘urât’, ‘neplăcut’, ‘necomfortabil’ (*vreme rea*), ‘desfundat’, ‘nepracticabil’ (*drum rău*), ‘de calitate inferioară’ (*vin rău*) etc.

BDD-V2366 © 2006 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 02:12:07 UTC)

Se poate uşor stabili că la înşirarea cuvintelor în lanţul liniar al vorbirii se observă anumite regularităţi: un adjectiv este utilizat, de regulă, pe lângă un substantiv, de obicei postpus, o formă finită a verbului urmează, de cele mai multe ori, după un substantiv la nominativ, sau după un substitut al acestuia, un adverb se întrebuinţează pe lângă un verb etc. În ordinea aceasta de idei, pare raţional ca în căutarea specificului legăturii subordonatoare dintre cuvinte (care constituie, de fapt, esenţa sintaxei şi a gramaticii în genere) să se pornească de la modul de structurare categorială a vocabularului limbii, de fapt, de la felul cum sunt grupate unităţile lexicale în clase, numite în gramatică părţi de vorbire. Vorba e că din punctul de vedere al reflectării entităţii de conţinut a realităţii, fapt ce se reduce în esenţă, la felul de legătură (nemijlocită sau mediată) a sensului, unităţii lexicale cu denotatul, cuvintele autosemantice se împart în: 1) cuvinte cu semnificaţie de substanţialitate şi 2) cuvinte cu înţeles de atributivitate (caracteristicitate) (a se vedea: Dîrul). Aceasta se poate stabili supunând analizei o serie de îmbinări a căror componente se leagă între ele prin subordonare: *masă copioasă*, *masă rotundă*, *munte înalt*, *copilul aleargă*, *copilul aleargă repede*, *rană sângerândă* etc. În sintagmele înşirate numai cuvintele-substantive (*masă*, *munte*, *copil*, *rană*) sunt legate nemijlocit cu denotatul, căci numai ele, numind anumite obiecte din realitatea ambiantă se caracterizează printr-o anumită autosuficienţă semantică, putând fi numite elemente denumitoare independente (de altfel, nu e întâmplător faptul că în gramaticele germane substantivul poartă şi numele de *Hauptwort*). Celelalte elemente lexicale (*copioasă*, *rotundă*, *înalt*, *aleargă*, *repede*, *sângerândă*) nu au legătură nemijlocită cu referentul şi obţin acest raport în mod mediat, prin mijlocirea substantivelor cărora li se atribuie. O asemenea polarizare a elementelor vocabularului formează, de fapt, baza mecanismului de îmbinare a cuvintelor: vocabularul limbii din punct de vedere categorial este organizat astfel încât cuvintele-caracteristici gravitează spre cuvintele-substanţialitate pentru ca prin mijlocirea lor să facă legătură cu denotatul, obţinându-se în felul acesta actualizarea, concretizarea, specificarea obiectelor numite de ele. Vorba e că prin atribuirea unui cuvânt-caracteristică sau a mai multora la un cuvânt-substanţialitate se obţine o informaţie mai amplă, mai bogată decât cea reprezentată printr-un singur cuvânt.

Existenţa câtorva clase de cuvinte-atribute (cuvinte-caracteristici) – în limba română, ca şi în multe alte limbi europene, se deosebesc trei clase ale acestora (adjective, verbe, adverbe), dar în alte limbi numărul lor poate fi altul (a se vedea: Coşeriu, p. 68) – permite a se obţine diverse modalităţi de actualizare a obiectelor (faptelor, lucrurilor), numite de cuvintele-substanţialitate, stabilindu-se în felul acesta câteva tipuri de subordonare.

De altfel, despre o anumită diferenţiere în cadrul relaţiilor subordonatoare dintre cuvinte se vorbeşte şi în gramatica tradiţională. În parte, prin tradiţie este general acceptată divizarea subordonării în: regie, acord şi juxtapunere, la care în unele clasificări se adaugă legătura apozitivă / apoziţională şi legătura opoziţională. Or, diferenţierea tipurilor de subordonare este concepută după criterii diferite, în rezultatul cărui fapt tipurile de subordonare obţinute se dovedesc a fi eterogene. În parte, *regia* are la bază aspectul semantic, prin termenul dat consemnându-se capacitatea valenţială a verbului de a „deschide” anumite locuri pentru extensiunile lui semantico-funcţionale, (*adjuncţi* în terminologia din noua gramatică academică a limbii române – *Gramatica*). Aspectul formal a servit drept criteriu pentru deosebirea legăturii de subordonare –

BDD-V2366 © 2006 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 02:12:07 UTC)

acord. E vorba de conformarea formei paradigmatice a adjectivului sau participiului, mai rar a gerunziului, cu aceea a substantivului determinat. Drept criteriu pentru a diferenţia *juxtapunerea* a servit ordinea cuvintelor, avându-se în vedere alăturarea adverbului invariabil la verbul regent.

De fapt, cele trei tipuri de subordonare, fixate de gramatica tradiţională, ar putea fi considerate procedee de marcare diferenţiată a legăturii prin subordonare.

Or, la fixarea tipurilor de legătură subordonatoare pare raţional a se porni de la modelele de sintagme între elementele cărora există relaţii de dependenţă. Se obişnuieşte ca modelele de sintagme să se stabilească după cuvântul de bază (cuvânt pilon, cuvânt principal, cuvânt regent) al acestora. Numărul tipurilor de sintagme poate varia de la o lucrare la alta, dar omniprezente în diversele clasificări sunt patru: substantivale (*motan deştept*), adjectivale (*tare de duh*), verbale (*se mişcă încet*), adverbiale (*acolo lângă poartă*). Elementul principal al sintagmei, prin semnificaţia sa semantic-categorială, determină care din cuvintele-caracteristici (de fapt, subclase de cuvinte-caracteristici) urmează să fie aplicat ca adjunct (atribut, extensor, circumstant) pentru a-l actualiza, completa, concretiza. În parte, unui substantiv i se poate atribui un adjectiv-determinant, ele formând împreună o sintagmă substantivală cu semnificaţie raportuală atributiv-statică de natură diferită (*sarmale delicioase*, *vulpe şireată*, *marş militar*, *automobil german*, *mere proaspete* etc.). Sfera sintagmelor substantivale creşte pe contul aplicării în calitate de determinative statice a unor substantive la anumite forme cazuale oblice, de cele mai multe ori precedate de prepoziţii. Aceasta e posibil datorită faptului că prin asemenea sintagme construite pe bază de relaţii de dependenţă (subordonatoare) dintre două substantive se pot exprima cele mai diverse raporturi atributive dintre obiectele numite de substantivele respective (*şatră de ţigani*, *ţapul bunicului*, *manta de soldat*, *adresare consătenilor*, *vin de Cotnari*, *pâine de la iepuri*, *conac de boier*, *cadă de stejar*, *sanie cu zurgălăi*, *căruţă fără roate*, *automobil din Germania* etc.). Despre caracterul atributiv al relaţiilor dintre asemenea două substantive vorbeşte şi faptul că în unele din aceste sintagme construcţia „prepoziţie+substantiv" poate fi înlocuită printr-un adjectiv relativ (adjectiv categorial – în terminologia noii gramatici a limbii române) (cf.: *şatră ţigănească*, *manta soldăţească*, *conac boieresc*, *automobil german*). În situaţiile când elementul principal al îmbinării este reprezentat printr-un substantiv deverbal, în calitate de determinant subordonat al acestuia poate fi păstrat adjunctul (extensiunea) verbului-motivant al substantivului (a se compara: *daruri copiilor – a dărui copiilor*; *izvorâre din munte – a izvorî din munte*; *sosirea la timp – a sosi la timp* etc.). Actantul sau circumstantul verbal, păstrat în sintagma substantivală, capătă semnificaţie raportuală determinativă, deşi aici, fără îndoială, se simte şi nuanţa de extensor al verbului în măsura în care substantivul păstrează sensul de acţiune.

În calitate de element determinant dependent într-o îmbinare substantivală poate apărea un participiu, un gerunziu, un supin, un infinitiv însoţit de prepoziţie (*pregătirea de semănat*, *dorinţa de a lupta*, *rană sângerândă*, *curte măturată* etc.).

De altfel, spre deosebire de supin şi de infinitiv care păstrează capacitatea valenţială a verbului tranzitiv de a avea un obiect direct exprimat printr-un substantiv sau un substitut al acestuia la acuzativ (a se compara: *taie lemne – necesitatea de a tăia lemne – pregătirea de tăiat lemn*e), substantivele deverbale nu păstrează această facultate: obiectul direct al verbului tranzitiv devine atribut genitival al substantivului

BDD-V2366 © 2006 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 02:12:07 UTC)

deverbal (cf.: *taie lemne – tăierea* / *tăiatul lemnelor*; *sapă grădina – săparea grădinei*; *repară căruța – repararea* / *reparatul căruței* etc.).

Toate construcțiile determinante care vin să se alăture la adjective, sporind esențial numărul atributelor aplicate substantivului, îndeplinesc aceeaşi funcție ca şi adjectivele propriu-zise. Specificul lor, mai cu seamă a celor ce au la bază substantive, constă în faptul că semnele, caracteristicile exprimate prin acestea, de cele mai multe ori, se prezintă drept raporturi dintre obiectele numite de substantivele–bază, pe de o parte, şi cele numite de substantivele-determinante, pe de alta. De exemplu, prin îmbinarea *pantofi de piele* înțelegem că e vorba de 'pantofi confecționați din piele'. De altfel, în limba rusă în asemenea cazuri este folosit un adjectiv (cf. *кожаные туфли*).

Este specifică legătura de subordonare dintre substantiv la nominativ şi una din formele finite ale verbului. Cu toate că şi caracteristica exprimată printr-o formă finită a verbului, subordonată unui substantiv, este calificată drept atributivă (atribut dinamic), la aceasta, spre deosebire de atributul aplicat substantivului, se plusează ideea de temporalitate şi de modalitae. Aceasta permite ca, spre deosebire de modelul de îmbinare subordonătoare „substantiv+adjectiv", care poartă caracter nominativ (denumitor), unitatea sintactică formată pe baza legăturii subordonătoare tip „substantiv+formă finită a verbului" să dispună de proprietatea de a fi enunț prin care nu numai că se numeşte, dar se şi comunică ceva despre realitatea ambiantă. Cele două feluri de legături subordonătoare (atributiv-statică şi atributiv-dinamică) sunt corelate, de fapt, cu două tipuri de actualizare a obiectului: prin primul tip de legătură caracteristica este prezentată drept o trăsătură statică, permanentă a obiectului, ca ceva dat; prin cel de al doilea tip de legătură caracteristica ni se înfățişează ca procesuală, evolutivă, prezentându-se ca ceva nou pentru adresat. Aceasta se poate ilustra, comparând următoarele două structuri: *Băiat deştept* şi *Băiatul este deştept*. Deosebirea dintre cele două structuri constă în faptul că în sintagma substantivală proprietatea de a fi deştept a băiatului este sesizată drept o trăsătură dată, prin care băiatul este individualizat de semenii săi. Or, în construcția predicativă proprietatea în cauză (de a fi deştept) este prezentată ca o informație nouă despre băiat. Avem aici o viziune a vorbitorului din perspectiva „temă–remă".

De fapt, atunci când se vorbeşte despre raporturile predicative, trebuie să se țină seama de faptul că aici nu toți indicii morfematici ai verbului (inclusiv cei independenți, izolați) sunt implicați în notarea legăturii subordonatoare dintre cuvinte. O parte din ei au sarcina de a consemna acele semnificații temporal-modale cu ajutorul cărora se obțin diferite orientări comunicative ale enunțului. E vorba, în parte, de afixele modale şi temporale din cadrul paradigmei morfologice verbale, de verbele modale, copulative şi auxiliare etc. Doar desinențele verbale prin care se indică persoana şi numărul pot fi trecute la indicii cu ajutorul cărora se notează acordul cu pronumele sau cu substantivul. acordul se suprapune aici, ca şi în cadrul sintagmei „substantiv+adjectiv", asupra semnificației raportuale, determinate de înțelesul categorial al substantivului şi al verbului îmbinate.

O dată ce se admite că orice raporturi obiective, inclusiv cele relațional-atributive, în principiu, pot fi privite prin prisma modalității şi a temporalității, transformându-se în raporturi predicative (a se vedea Шутова, p. 93), apare întrebarea, ce modificări urmează să sufere sintagma substantivală nominativă pentru a deveni unitate comunicativă. O analiză cât de cât temeinică vine să demonstreze că, în acest

BDD-V2366 © 2006 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 02:12:07 UTC)

scop, e necesar ca adjectivul să fie însoţit de un verb copulativ sau semicopulativ care prin formele sale paradigmatice ar putea consemna semnificaţia temporal-modală, care, fiind plusată la atributul nominal, l-ar putea preface pe acesta în predicat nominal (a se compara: *Băiat deştept*. *– Băiatul este deştept*. *– Băiatul era deştept*. *– Băiatul ar fi fost deştept*. *Pânză albă*. *– Pânză e albă*. *– Pânza ar fi albă*. *– Pânză ar fi fost albă*. *– Pânza ar fi fiind albă* etc.).

Drept bază pentru sintagmele verbale au servit modelele tip „verb+adverb”. Dar cu toate că se afirmă că o caracteristică dinamică exprimată prin verb se obţine prin adverb (de exemplu: *strigă tare*), de fapt însă, aceasta în marea majoritate a situaţiilor se face prin substantive la diverse forme cazuale, cu sau fără prepoziţii. Starea aceasta de lucruri s-ar putea explica prin faptul că, spre deosebire de astfel de clase de cuvinte ca substantivul, adjectivul, verbul, prin care se exprimă, respectiv, obiecte, calităţi, acţiuni concrete, clasa adverbelor, a căror sarcină este de a caracteriza acţiuni şi calităţi sub aspectul intensităţii, a modalităţii, a ramei spaţiale şi temporale etc., cuprinde doar unităţi lexicale cu sens relativ, generalizator. De exemplu, prin adverbele *aici*, *acolo*, *dincolo*, *departe*, *alături*, *aproape* etc. se notează în mod relativ locul în spaţiu faţă de situaţia comunicării: acesta coincide cu locul vorbitorului, se află în apropiere de el, e situat la o anumită îndepărtare etc.; prin adverbele: *acum*, *apoi*, *atunci*, *demult*, *înainte*, *târziu*, *devreme* etc. se indică în mod relativ vremea pe axa temporală, şi anume, că aceasta coincide cu momentul actului comunicativ, îl precede sau urmează după el; prin adverbe ca: *încet*, *repede*, *alene*, *domol*, *urgent*, *iute*, *fulgerător*, *subit* etc. este caracterizată în mod generalizator acţiunea din perspectiva intensităţii de desfăşurare, fără a preciza aceasta prin anumite unităţi de măsură. Dar numai cu ajutorul construcţiilor constând din substantiv, precedat de prepoziţii, circumstanţele pot fi actualizate, concretizate, precizate (a se compara: *acolo – în prag* / *la poartă* / *sub deal* / *pe acoperiş* / *după casă etc*.; *atunci – la Paşti* / *peste o săptămână* / *pe la orele 16 etc*.; *repede – cu 100 km* / *h* / *ca săgeata* / *cât ai zice peşte* / *în fuga mare* etc.). Diferenţa aceasta dintre adverb şi construcţia substantivală cu sens circumstanţial a şi determinat apariţia structurilor de tipul: *acolo lângă izvor*, *sus pe munte*, *atunci la Paşti*, *repede la fuga* etc.

Posibilitatea de a completa, de a preciza şi de a concretiza cadrele circumstanţiale de desfăşurare a acţiunii exprimate de verb prin diverse extensiuni (adjuncţi) este o modalitate foarte importantă de caracterizare a dinamicii multiaspectuale a obiectului în mişcare. Prin aceasta, de altfel, s-ar explica faptul că în calitate de adverbe sunt utilizate numeroase adjective: faptul că prin adjective se exprimă trăsături, proprietăţi, facultăţi ale obiectelor în dinamică face ca acestea să se prezinte totodată drept o caracteristică a înseşi acţiunilor respective (de exemplu: *Iedul zburdă vesel*. *Elevul răspunde liniştit*. *Moşul păşeşte greoi*.).

Şi în îmbinările verbale subordonarea extensiunilor este marcată în mai multe feluri: prin semnificaţia categorială a cuvintelor îmbinate („verb+adverb”), prin forma cazuală a substantivului cu sau fără prepoziţie, prin una din formele absolute ale verbului. În toate situaţiile, însă, determinantă, ca şi în cadrul altor tipuri de sintagme, se dovedeşte a fi compatibilitatea semantică dintre cuvintele îmbinate, fapt ce presupune o anumită alegere în subordonarea unui element altuia. În unele situaţii selectarea semantică a elementelor combinate este foarte riguroasă, în altele mai puţin, fapt ce a făcut ca în lucrările de gramatică să se deosebească trepte graduale de dependenţă dintre

BDD-V2366 © 2006 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 02:12:07 UTC)

verb şi adjuncţii (extensiunile) lui. În parte, în gramatica tradiţională se vorbeşte despre regie forte (tare), regie difuză (slabă), juxtapunere sau parataxă, iar în lucrările de sintaxă semantică – despre actanţi obligatorii, actanţi facultativi, circumstanţi, sateliţi. În general, elementul dependent într-o îmbinare verbală este un extensor al verbului un cuvânt sau o construcţie, gama semnificaţiilor raportuale aici fiind destul de variată (de ex.: *strică nuci*, *doarme pe canapea*, *plânge de durere*, *taie cu sabia*, *povesteşte elevilor*, *se întoarce târziu* etc.).

De natură extensiv-explicativă sunt de asemenea relaţiile de subordonare dintre componenţii sintagmei cu adjectiv în calitate de cuvânt regent, deşi aici tipurile de adjuncţi-extensori sunt mai puţin variate în comparaţie cu cele din cadrul sintagmelor verbale. De cele mai multe ori prin componentul dependent sunt desenate cadrele circumstanţial-motivante de diferită natură a manifestării semnului, proprietăţii, calităţii etc. (*înalt de statură*, *roşu de ruşine*, *bolnav de gripă*, *murdar la vorbă*, *credincios familiei*, *dedat desfrâului*, *supărat pe sat*, *răbdător la foame* etc.). Şi, bineînţeles, din numărul îmbinărilor adjectivale fac parte numeroasele construcţii comparative (*înalt cât un plop*, *frumoasă ca o floare*, *şireată ca o vulpe*, *dulce ca mierea* etc.).

Semnificaţia raportuală dintre componentele îmbinării adverbiale poartă caracter apoziţional: elementul dependent (de obicei, substantiv însoţit de prepoziţie) are menirea de a preciza, de a concretiza sensul adverbului – element principal al sintagmei (*târziu după miezul nopţii*; *atunci în ziua de Paşti*; *acolo lângă izvor* etc.)

De altfel, în unele lucrări la îmbinări adverbiale sunt trecute unele construcţii constând din locuţiuni prepoziţionale (acestea sunt numite în unele lucrări şi prepoziţii secundare) urmate de substantiv, tip: *alături de gară*, *departe de centru*, *aproape de amiază*. Faptul că în asemenea construcţii avem de-a face cu construcţii prepoziţionale (prepoziţie+substantiv), şi nu cu sintagme adverbiale, o dovedeşte echivalenţa lor semantică cu astfel de construcţii formate cu prepoziţii propriu-zise ca: *lângă gară*, *după centru*, *pe la amiază*. O confirmă şi faptul că astfel de construcţii ca *alături de gară*, *aproape de pădure* pot fi utilizate în calitate de elemente dependente în îmbinări (sintagme) adverbiale, ca şi construcţiile cu prepoziţii propriu-zise (a se compara: *aici alături de gară*, *aici lângă gară*, *acolo aproape de pădure*, *acolo sub pădure*).

De altfel, drept apoziţională este calificată legătura subordonatoare şi dintre elementele altor tipuri de sintagme, în parte, dintre componenţii anumitor sintagme substantivele, de obicei, în situaţiile când elementul subordonat este reprezentat printr-un substantiv la nominativ sau printr-un substitut al acestuia (*Vasile*, *frate-tău*; *Subsemnatul*, *Ion Catărău*; *Inginerul Anton Radu*; *preoteasa Vasilisa* etc.). Uneori elementele apoziţionale se izolează în scris prin virgulă.

În fiecare tip de sintagmă legătura subordonătoare apoziţională îşi are specificul său, cum, de, altfel, îşi au trăsăturile sale individualizatoare şi alte feluri de legătură subordonătoare în diferite tipuri de sintagme.

Am putea afirma, în încheiere, că la baza diferitelor tipuri de raporturi subordonatoare se află semnificaţia categorială a cuvintelor îmbinate. Mijloacele morfematice (aglutinate sau izolate) intervin pentru a antrena în acest proces în calitate de atribute, extensiuni, circumstanţe, clasa cea mai numeroasă şi mereu crescândă de cuvinte–substantivele.

BDD-V2366 © 2006 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 02:12:07 UTC)

Bibliografie

Соссюр, Фердинанд де, *Труды по языкознанию*, Moscova, 1977.
Dîrul, Alexandru, *Schiţe de gramatică funcţional-semantică a limbii române*, Chişinău, 2002.
Coşeriu, Eugen, *Prelegeri şi conferinţe*, Iaşi, 1994.
*** *Gramatica limbii române*, I. *Cuvânt*, II. *Enunţul*, Bucureşti, 2005.
Шутова, Е. И., *Вопросы теории синтаксиса*, Moscova, 1984.

Типы подчинительной связи слов в румынском языке

Различные типы подчинительной связи в языке обусловлены категориальной значимостью объединённых в синтаксических конструкциях полнозначных слов. Употребление морфематических средств, в качестве маркеров подчинительной связи, обусловлено вовлечением в словосочетательный процесс слов-существительных в роли дополнительных и атрибутивных элементов словосочетаний.

BDD-V2366 © 2006 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.25 (2026-09-15 02:12:07 UTC)